

სიანობა

№10

თბილისი 1939. წ. გამ-ბა „კომუნისტი“ ფასი 60.კ

საბ. წიგნი
23/4/19
49
№ 243

ნახ. მიხ. ლებეშვიცა.

„გადამტრელი მუქარა“

იაპონიამ გააძლიერა ინგლისელთა კონცესიის ბლკადა ტიანძინში. იაპონელებმა აკრძალეს სურსათ სანოვავის შეტანა ტიანძინში და იქ შიმშილობა გამეფდა.

ინგლისელი: — ხელი გამიშვი, თორემ მეწყინება და პროტესტს გაგიცხადებ...

მარბრუკი დაშქარ ნავილა...

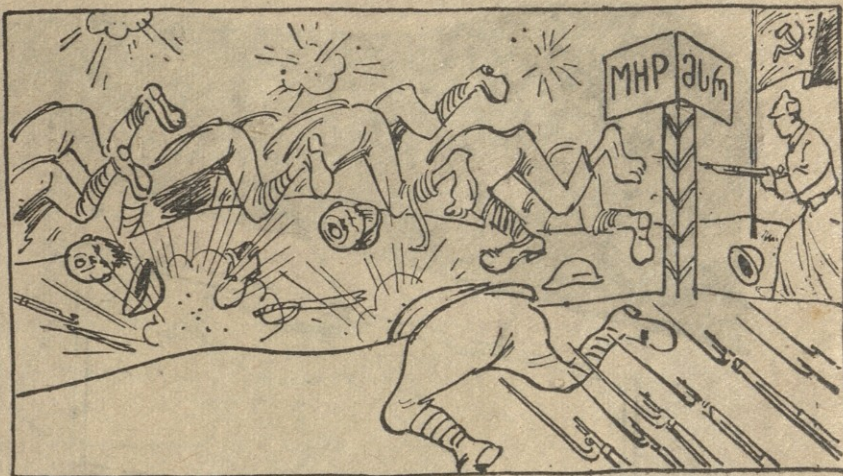
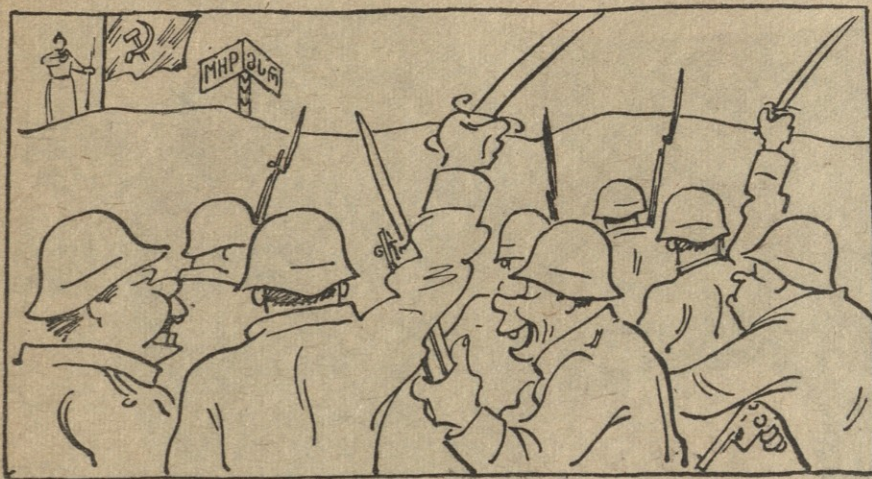
ანუ

სულელი თავის წალოებით ფხეხვს მოსვენება არა აქვთ

„იპონია-მანჯურიის ჯარმა რამოდენიმეჯერ სცადა მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკის დასაფუძვლებს გადმოლახვა. მონღოლეთ-საბჭოთა არმიის ნაწილებმა მტერი სასტიკად დაამარცხა და განდევნა უდიდესი ზარალის მიყენებით..“

გაზეთებიდან

ნახ. ღონისა.

პამპულია შეიკაზმა აბჯარ-ჩაჩქან-ჯინჯილითა, ცინე-სიმაკრეს მოადგა დაფითა და წინწილითა, მაგრამ წელი აუთრის—დამხდურებმა სიცილითა, თავი ველარ გაღირჩინა მხდალმა—კურდღლის სირბილითა,

ომახი კვარკვარხინელის ნაჩიღები ნაჩილი მესამე

ამერიკის შეერთებული შტატები.—ა. შ. შ. გარეშე საქმეებში გამოცდილ ყველაზე დიდ დიპლომატს.

პატივცემულო ბ-ნო დიპლომატო!

მაქვს პატივი დაბა კვარკვარხინის მოსახლეობის დავალებით მოგართვათ ეს წერილი და გაცნობოთ შემდეგი:

თქვენ, როგორც სახელმწიფო ვაჟს, ალბად მოგესწინებთ, რომ ამჟამად ჩვენში რამოდენიმე დაკვირვითი საშუალო ერთდამივე დროს მიმდინარეობს: ასე მაგალითად—ჩვენ ახლა ჩაბმული ვახლავართ მოსავლის აღების კამპანიაში. ამას გარდა, საკარმიდამო მიწების შესახებ მთავრობისა და პარტიის მიერ მიღებულ დადგენილებებს ვატარებთ ცხოვრებაში და ამასთანავე ვასრულებთ ჩვენს მიმდინარე საქმეებს, რაც კი აუცილებელია ჩვენი ქვეყნის შემდგომი აყვავებისა და ძლევამოსილების კიდევ უფრო განმტკიცებისათვის. როგორც ხედავთ, მოცლა არა გვაქვს პირადად გადმოვისერიწოთ თქვენს დედაქალაქში კეთილი საღამის მოსახსენებლათა.

ამის გამო, ჩვენი დამკვირვებელი ბრიგადის თათბირზე გადავწყვიტეთ, წერილობით, დაგავალოთ რათაროც სახელმწიფო საკითხების განხილვას შეუდგება თქვენი მთავრობის მესვეური და როცა მივა მშვიდობიანობის დაცვის იმ პუნქტამდე, სადაც აგრესორების ასალაგმავად დემოკრატიულ სახელმწიფოთა მშვიდობიან ძალთა გაერთიანების აუცილებლობა იქნება აღნიშნული, უმაღლეს გამოუცხადოთ ჩვენი სიმპატიები.

რისთვისა და იმისთვისა პატივცემულო დიპლომატო, რომა ჩვენი ქვეყნის სამშვიდობო პოლიტიკა ურყევი და ნათელია და, როცა მშვიდობიანობაზე ზრუნვაში ორპირობა და თაღლითობა არ ურევია, ეს ჩვენს გულს ძალიან ახლოს ხვდება და მზათა ვართ მხარში ამოვიდგეთ სიტყვის საქმეთ საქცევათა.

დაბა კვარკვარხინში გაზეთებმა მოიტანეს თქვენი საგარეო საქმეთა სტატს მდივნის ბ-

ჰელის განცხადება აგრესიის აღსაკვეთად გადამჭრელი ზომების მიღებაზედა. ძალიან სასიამოვნოთ დაგვრჩა ეს ამბავი. ხომ მოგესწინებთ—ჩვენებური ანდაზა: ცვარი ცვარსა ჰკარ—ზღვით იქცევაო,—ეგ თქვენი განზრახვა თუ კი მთლად გულწრფელია, მშვიდობიანობის სურვილების საერთო ჯამში ისეთ ძალად გადაიქცევა, რომ ი ტიელა აგრესორებისათვის მაგარ აღვირად გამოდგეს.

მაგრამ სიტყვას საქმეც უნდა პატივცემულ-ნო, თორემა, იმ მზარეულის ამბავი არ გამოვიდეს, რომელიც ვასკა კატას ზნეობაზე ელაპარაკებოდა:—ე, მოხრაკული არ შესჭამო, თორემ მეწყინებო. ვასკა კატა კი—უსმენდა და შეექცეოდა მოხრაკულსა.

ჩვენებური ანდაზა: ოქრომჭედელმა ოქროს ანგარიში იცისო,—ჩვენ ძალიან კარგად ვიცით, რომ ეს ასეა და გამოცდილების დოკუმენტიც ხელში გვიჭირავს. ამიტომ ჩვენი ბრიგადირი ჯომარდი ჯომარდიანიც ასე მოგახსენებთ: მუგუზალი ისე ჩააქრე, რომ ბოლმა არ შეგაწუხოსო.

ახლა ისიც საფექრალია, კაცნი ვართ, ეგები დამკვირვების ეს ნათელი აზრი დიპლომატურად კარგად ვასაგები არ იყოს. იმიტომ პატივცემულო, რომა თქვენ, მართალია, მოხდენილად ლაპარაკობთ, მაგრამ ი ვასკა კატა მაინც ახრამუნებს და ახრამუნებს. (მართალია, ის სამურაული ჯიშისაა, მაგრამ მაინც ხომ კატაა და არა ლომი?) ვანა ამის დამადასტურებელი არ არის თუნდაც ტიანძინისა და სვატოუს ამბები?

კვარკვარხინში ხუმრობენ: სამურაელებმა ეს აღვილები ინგლისელებისათვის ედემად აქციესო,—ესე იგი, როგორც თურმე იმ ედემში შიშვლად დადიოდნენ ადამიანები და არ სცხვენოდან, მაგ სეტლმენტებშიც ინგლისელებს უთეთრეულად ატარებენ და არა სცხვენიანთ.

მართალია, ეს ჯერჯერობით ინგლისელებს ენება, მაგრამ ვინ იცის, რომ ხვალ თქვენთანების თეთრეულიც ხიფათში არ ჩავარდება ხომ გაგიკონიათ: ნიორს—ევისკოპოზის კერძშიც ნივრის სუნი ექნებაო.

ის კი ვასაგებია, რომ სამურაელ აგრესორებს საცვლები დიდი რაოდენობით სჭირდებათ, როცა ისინი საბჭოთა საზღვრებს წამოეპოტინებიან ხოლმე. აქ მათთვის (თუ კი საამისოდ დააცალეს ყოველ წუთში აუცილებელია თეთრეულის გამოცვლა, მაგრამ საამისოდ საყუთარი მარაგი უნდა ჰქონდეთ და იოლასა, არა ინგლისელების თეთრეულით გადიოდნენ.

მართლა ამ ვახსენებზედა: ეგ მამაცხონე ბული სამურაები, იმ ერთი დიაკენის ჯორი ვით იქცევიან, რომელსაც ზურგის ქავილი სჭირდა: აშქავდებოდა იმ ჯორს ზურგი და მიადგებოდა მეზობლის კარებსა. სადაც შვინდის ჯოხი ეყუდა. მისდგებოდა ი მეზობელი და წელს აათრევიანებდა ი ბრიყვ ჯორსა. ასე გრძელდებოდა კიდევ და კიდევ დროგამოშვებითა. ამ აქიას იმის თაობაზე მოგახსენებთ, რომა, როგორც სახელმწიფო ვაჟს, წაკითხული გექნებათ საკდესის ცნობა თუ მონღოლეთის სახალხო რესპუბლიკის საზღვრებთან როგორ ავუარეთ წელი ი სამურაელ ჯორებსა. რა გაეწყობა. რაკი ზურგის ქავილი აუვარდათ, ჯოხი მულამ მომარჯვებული გვექნება.

მაგრამ ეს სხვათაშორის, პატივცემულო დიპლომატო, ამას ხომ გაზეთებიდანაც ვაიგებდით. ჩვენი მიზანი კი ის იყო, რომ თქვენთვის სიმპატიები გამოგვეცხადებინა თქვენი მოღვაწეობის იმ პუნქტში, რომელიც მშვიდობიანობას შეეხება. რალა თავი შეგაწყინოთ, ასე და ამრიგად გვერწმუნეთ თქვენდამი შორიდან პატივისცემაში და სხვა.

ომახი კვარკვარხინელი

გამიჯნურდა ორი მტრედი — ამბაკო და ნატალია, ჩვენს სოფელში იმ ნატალოს არვინ ჰყავდა ბადალია.

თვალი ბლას მიუგავდა, ფეხები კი მომსხო მორსა, მისი წელის „სინატიფე“ გაყარდნილი იყო შორსა.

ცხრა სარტყელი ერთმანეთზე გადანასკნულ-გადაბმული ვერ სწვდებოდა თავისუფლად რომ მიეთქვა ნატოს სულში.

ჩაფსკენილსა და მკერდგაბადრულს მტერი ჰქონდა მენჯის განი, და როდესაც „დაგოგავდა“ ირხეოდა მიწა, ცახი.

ერთი სიტყვით, ჩვენი ნატო ტურფა იყო, უმიზეზო და სამხითვოდ ბლომად ჰქონდა სახლი, კარი, ყანა, ეხო.

და ამ „კობტა“ ნატალიას გამოუჩნდა „ტარიელი“ ხელმძღვანელი ბედისგან და არა ჯიბეცარიელი.

ამბაკო ის რაინდი, თქვენ არ იცნობთ ამბაკოსა, როსტოვში და ერევანში აპარებდა თამბაქოსა.

შეიძინა სახლი, ყანა, კარმიდამოც შეიძინა, ნატოს ახლოს დაესაზღა, გაიჩინა მყუდრო ბინა.

სამიკიტნო გახსნა სოფლად სადგურის წინ, შარა გზაზე, დახლის ახლოს წამოსკუპდა ალილინდა შეგებით ასე:

განარება ჩემსა მუშტარებს, არ იკლებდნენ ღონის და სმისა, ჩემო დახლო, ხვავს მმატებდე, გაიხარე ჩემო კასა.

ეს მუშტარი ბლომად ხარჯავს, იმ სუფრამაც გამახარა, ძმარი ღვინო გავასადე, ცხრა თუმანი დამაყარა,

ეს მუშტარი დამთვრალია, ფლანგვის ხალისს თრობა ჰმატებს, რას გაიგებს თუ მას ჩოთქში კაცი რაცხას წაუმატებს.

გენაცვალე ჩოთქის თვლებო, გამაფრინე როგორც რაში, მუშტარო, თვალს დაგიყენებ ჩოთქის გაკვრა-გამოკვრაში.

იქ ნახარჯი ბლომად არის, ამ სუფრამაც ნელა-ხელა ლოთი მუშტარის ჯიბის პარკი შეამჩატა, შეათხელა.

„აქით დეციტ. იქით — ტრიციტ ტრიციტ აღინ დეციტ ტრიო და მე ჩემსა კასაშია ჩალასავით ფულებს ვყრიო“.

ასე ტკბილად ღლინებდა დუქნის დალთან ამბაკო და მოგებულნი ფულისაგან შეიძინა სოფლად ოდა.

შეიძინა კარმიდამო კვლავაც დარჩა ბლომად „ხურდა“ ნატობაზე ნატოს შეხვდა გაშმაგდა და გამიჯნურდა.

გაუგზავნა შუაკაცი: — „ნუ გამწირავ ამბაკოსო, სამიკიტნო დუქანი მაქვს, თან ვაპარებ თამბაქოსო.

შევერთოდ ჩვენ გულები სააღდგომოდ ან ხარებას, სიკვდილამდი არ გიმუხთლებ, შემოგფიცავ სახარებს“.

ნატომ კარზე მომდარ იღბლს შეგების თვლით გადახედა, და კულაკი საქმროს შოვნით გაახარა მამა, დედა.

გაიმართა ჰორწილი და მაყრიონმა იწყო მღერა,

მზის ჩასვლიდან, მზის მოსვლამდე იძახოდნენ „რაშოვ რერას“.

* * *

დრო გადის და ცხოვრობს ტვბილად ამბაკო და ნატალია, კვლავ სიმდიდრე მოიხვეჭეს სოფლად არ ყავთ ბადალია.

ოქტომბერი მოვიდა და დაგვიღონდა ამბაკოცა, მისი გული უჩვევე სვედის კაქშანმა გადაკოცნა.

ვერ მოუთქვა „ნეშპაც“ სული, ჩარჩ-ვაჭრობა არსად უქეს, გახსნეს კოლმს-ვაჭრო და სამიკიტნო დაულუქეს.

მიაშურა კარმიდამოს, სოფლის ბაღებს, სოფლის ყანას, და „მშრომელად გარდაქმნილი“ მიველინა ამ ქვეყანას.

და რომ მდიდარ ოჯახისთვის გაერთმიათ უკეთ თავი, ჯამაგირში აიყვანა ორიოდ „ნათესავი“.

ჩარხი თითქოს მოტრიალდა, მაგრამ დახე ბედისწერას. გლესა მასა დარაზაული კოლექტივში ჩაეწერა.

ხალხი უტრევს კულაკებს და ვაჰ, ამბაკო რა დღეშია, ნამხითვი და ნაფუძარი მის ყანები საფრთხეშია.

მას ხომ ცოდვა გულს არ უდევს წარსული აქვს „უმიზეზო“, მაგრამ მადლად არვინ უთვლის, საფრთხეშია მისი ეხო.

ეხოა და რა ეხოა: სამეფო კარს დაშვერდება, მის თავიდან მის ბოლომდის კაცი რაშით გაქენდება.

ეხოში რომ ხეები დგას — შეიკვრება ასი ტივი, ერთ ეხოში დაეტივება მთელი სოფლის კოლექტივი.

ეთხოვება ნატა ყანებს, ფიქრს მიეცა ამბაკო და არ ადარდებს მის გულს ყანა მისი გული სხვამ დაკოდა ..

ცალკე იხმო ნატალია: „ვისაუბროთ ჩუმათ ორმა, ამბობენ, რომ ეხოებზეც დააწესეს თურმე ნორმა, რა გზა ვნახოთ ჩვენ ისეთი მტერი რომ არ გავახაროთ? — ქრთამი გავსცეთ? — არ დავზოგოთ, ოქროები დავაყაროთ,

პურმარილიც მოვიშველოთ გავათენოთ ღონით დამე, ხიფათის გზას მოსავლეული გაუჩნდება სითმე, რამე.

* * *

თქვენ არ იცით რა კაცია, თქვენ არ იცნობთ ამბაკოსა, მუხას ვაშლებს გამოასხამს და ვაშლის ხეს მუხის რკასა.

ზოგთან მასაც კი გაიტანს. ზოგთან ისეთ საქმეს იხამს, რომ ეს მგელი შტაცებელი გამოგართმევს ბატკნის „გ.ხას“.

ზღვა მდინარეს ფონს უნახავს ისე გავა გაღმა ლელოს, რომ მუხლები არ მოკცოს და არც ფენი დაისველოს.

(თუმცა ფონი რომ გგონია ზოგჯერ იგიც გაგაცურებს და ხსნის ნაცვლიდ დაღმა უფსკრულ მორევისკენ დაკაცურებს).

ამბაკომაც ნახა ფონი ცდილობს ხალხის გაცურებას, ცდილობს გულით რომ გადარჩეს მორვისაკენ დაცურებას.

ხმა დააგდო: „გადაეწვიტე ჩემს სულს თუ აქვს ცხოვნება... ნატალო-სთან ჩხუბი მომდის არ მსურს მასთან ცხოვრებაო“.

ბანი მისცა ნატალომაც-იოთიქა „მასთან ყოფამ რა ნარგოთ, მომაცილეთ, აღარ მინდა! გამაშორეთ ამბაკო“

გაცილებს კომედიას სხვა მიზანი, ვიცით, ჰქონდა, „გაიყარნენ სამუდამოდ“ აბეზარი ამბაკო და

მასთან შეხმატკბილებული მისი ვარდი ნატალია არტისტობა გამოიწყეს არავინ ჰყავთ ბადალია.

სოფლის საბჭოს თავმჯდომარემ ილხინა, დრო გაატარა „გაყრილებთან“ და ეს „გაყრა“ საბუთებში გაატარა.

რად „დაშორდნენ“ ერთმანეთსა ორი მტრედი მოლულუნე? რამ გაყარა მათი გზები, მათი ბედის შავი ჰუნე?

შევერებულ გულთა შორის რატომ გაჩნდა შავი კატა, და ან „კატის გამოჩენით“ რა მიზანი დაიბადა?

რათ დაცილდნენ „სამუდამოდ“ „რომეო და ჯულიეტა“? ამბაკოს და ნატოს გაყრას რა მიზანი ჰქონდა ნეტა?

რად „გასწირა“ ერთმანეთი მოლულუნე „მტრედმა“ ორმა? იმიტომ რომ... კარმიდამო მოიხომეს ორი ნორმა.

* * *

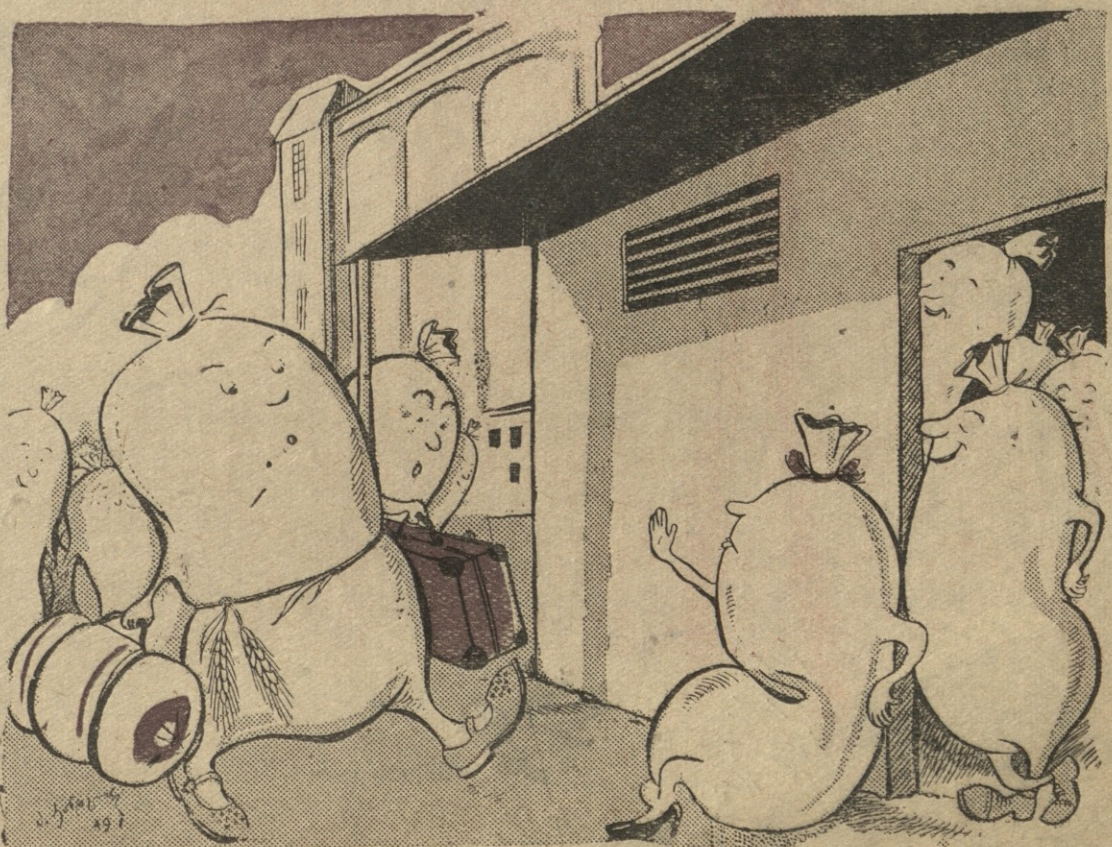
დღეს სხვა ქარი ამოვარდა ფონზე გასვლა დღეს ძნელდება, მიუზომეს „გვრიტებს“ ნორმა და რომანი კვლავ გრძელდება.

მიღუჯა

ლამხვლური

მოდის უხვი მოსავალი. საბჭოთა კონტრაქტის კომისია აღნიშნავს, რომ მარცვლულსაცათა მშენებლობა მრავალ ადგილას არადაამკამყოფილებლად მიმდინარეობს. ვაზეთებიდან.

ნახ. ან. კანდელაკისა.

— სად მოდინართ, გეთაყვათ ხომ ხედავთ, აქ ჩვენც ძლივს ვეტივით...

„ზოგიერთი კომუნურება და მტს ხელმძღვანელი მოზადე-
ბული ვერ შეხვდა მოსავლის აღებას“. კორესპონდენციებიდან

ეროვნული
ბიზლირეთვა

4 ყანავ, თვით ღელავ ზღვასავით, თვითვე აქროსფრად მორთულხარ,
ცნადია, კარგი გიქნია, რომ ასე უხვად მოსულხარ

მაგრამ რა გიყო გეთაყვა, მზად რომ ვერ შეგეყარეო,
სიკეთე ქენ და ბედლებშიც თვითონვე ჩაიყარეო.

მეურაყოფიდი კობრონი

ქართული
ზოგადი განათლება

— გობრონ, ეი, გობრონ!—დაუყვირა ბრი-
გადირმა ჭიშკრიდან კოლმეურნე გობრონს.

— მობრძანდით, გენაცვალე, სახლში მობ-
რძანდით!—გამოეხმაურა გობრონის მეუღლე.

— გობრონის სამუშაოზე წავიდეთ თქვა,
უთხარით.

— შინ არ გახლავს... რაცხა ტელეგრამა
მიიღო და წავიდა...

ბრიგადირი გაბრუნდა.

გობრონი ამ დროს ერთი სარაიონო ცენ-
ტრის ბაზარში იყო და გაცხოველებით ევაჭ-
რებოდა ძროხის გამოყიდველ კაცს.

— არა ჩემო ძმაო, ეგ ძროხა არაფრად
ვარგა, მარა როგორც კოლმეურნე კაცი, გაძ-
ლევ ხუთას მანეთს...

— აჰ, თქვენ არ მომიკვდეთ, რვაას ნაკ-
ლებ...

— ვითომ ორ ბოთლს მოიწველის დღეში?
— რვას, ბატონო, რვას...

მორიდდნენ. გობრონმა ამოიღო დაკეცილი
ექვსასი მანეთი და შესანიშნავი ძროხა მიიყ-
ვანა შინ.

— სად იყავი, ამხანაგო გობრონ?—უსა-
ყვედურა მას ბრიგადირმა

— სად ვიყავი და აგერ ჩემი ბიძაშვილი
გამხდარა ავად, ტელეგრამა გამომიგზავნა, ეს
ძროხა გამომატანა, მოვლა არ შემიძლიაო.

— კი მაგრამ ეს გეგმა შეუსრულებული
დაგვრჩება, თუ ყველამ შენსავით ისეირნა.

— შე ოჯახაშენებულო, მე რომ მომადე-
ქით, აღმასხან კოტრიკაშვილი სამ დღეს ქორ-
წილში რომ ქეიფობდა, იმას რატომ არაფერს
ეუბნებთ? ეს საწყალი კაცი დამიბრძოვით არა?
თქვენ გგონიათ, მე არ ვიცი თბილისის გზა? მა-
გი კი არა, მოსკოვამდეც მივალ, კოლმეურნე
ადამიანს მავიწროებენ მეთქი, გიჩივლებთ.

ასე გადავიდა იერიშზე გობრონი, ხოლო
სიჩუმის შემდეგ თავის ვენახს მიუბრუნდა.

რამდენიმე დღის შემდეგ გობრონი სამეგ-
რელოს ესტუმრა. ერთი რაიონის ცენტრში
შესანიშნავი ბაზრობა იყო გამართული და
სხვათაშორის, კარგი ცხენებიც იყიდებოდა.

— რა ღირს ბიძია, ეს ცხენი? თოხარიკია?
— იორლაა, ბიძია იორლა...

— გამხდარია, გავა არ უვარგა, ფეხები
მოღრეცილი აქვს, თვალები ჩამქრალი, კისე-
რი წვრილი, თავი დიდი, მკერდი ჩავარდნი-
ლი,—მუცელი ჩამოშვებული, მაკე გეგონება,—
ამცირებდა გობრონი. ცხენს იმ მიზნით, რომ
რაც შეიძლება იაფად ეყიდა.

იყიდა თუ არა, მაშინვე ქობულეთისაკენ
გასწია.

— ერთი შეხედეთ, რა ცხენია.—აქებდა
იგი ხსენებულ ცხენს, მე ამას გავყიდდი? შვი-
ლივით გამოზრდილი მყავს... მარა ქალიშვილს
ვათხოვებ და ფული მესაჭიროება. ერთი შე-
ხედეთ, რა, გავა აქვს, მუცელი აწურული, ფე-
ხები მოცეკვავე ქალს მიუგავს, კისერი მოყვა-
ნილი, თავი ჩიტის ოდენა... თვალები შევარ-

დნის... ვაი, ამას ვენაცვალე: ყარაბახულის,
არაბულის და ინგლისურის ნარევია...

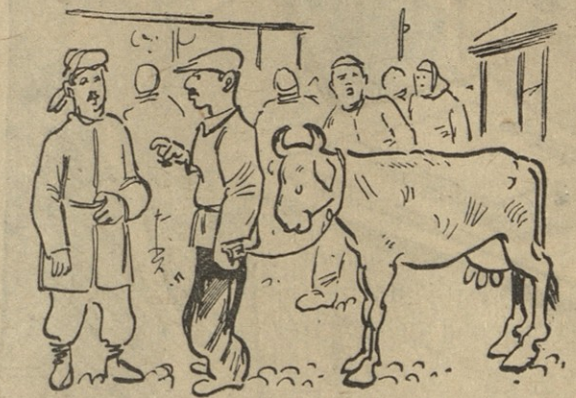
ორმაგად გაყიდა, ფული ჯიბეში ჩაიღო
და სხვაგან გაეშურა;

— როგორ ყიდი, ბიჭო? ღორია თუ ძაღ-
ლია ეს?

— როგორ კადრულობთ, ბატონო ღორია,
ვერ ატყობთ?

— რამ დაავლახა მერე ასე? ცხვირი წაგრ-
ძელებია, კუდის რიკი შეხმობია, მუცელი აღარ
აჩნია... რამდენი კვირაა, არაფერი გიჭმევია?..
ნახევრის ფასად იყიდა და სხვა ბაზარში
წაიყვანა.

ნახევრის ფასად იყიდა და სხვა ბაზარში
წაიყვანა.

— არა, ბატონო, არ ვყიდი.—განგებ ამ-
ბობდა იგი მყიდველთან.—ძლივს ვიშოვე, ნამ-
დვილი იორკშირის და ბერკშირის ნარევია...
ტუჩს უყურეთ, კუდს უყურეთ, ჩამოშვებულ
მუცელს უყურეთ... რომ დაკლათ, თოხნმეტ
გოჭზე ნაკლებს არ მოიყვანს, ასეთი ჯიბეში აქვს...
მაგან გამაკეთა კაცი, წელიწადში სამჯერ მა-
კობს, ორმოცი გოჭი მოჰყავს, მარა ახლა ფუ-
ლი მჭირდება...

გაპყიდა სამმაგად.

— ჩემო მიტო, დამითმე ის ნაჭერი მიწა.
ევაჭრებოდა შინ დაბრუნებული გობრონი მე-
ზობელს.

— კი მარა, ორი საკარმიდამო ნაკვეთი
გაქვს, რალა გინდა მეტი?

— მინდა, მინდა, ფულს მოგცემ ვისესხებ
და მოგცემ...

გობრონი არ დასჯერდა ორ საკარმიდა-
მო ნაკვეთს და ზედმეტი ნაკვეთი აიღო იჯა-
რით. შიგადაშიგ მას მეზობლის ვაჟი შვე-
ლოდა.

— გობრონ, გეყოფა ამდენი გაცდენა, გა-
მოდის სამუშაოდ,—უსაყვედურებდნენ მას.

— რა გინდათ, ბიძია, ჩემგან? კოლექტივ-
ში მიწა შემოვიტანე, ხარები შემოვიყვანე,
რაც შემიძლია, გეხმარებით, კიდევ მე მისა-
ყვედურებთ? ამას წინათ არ იყო, სამი დღე
ერთად რომ ვიმუშავე კოლექტივში?

და ვითომ გაბრაზებული და შეურაცყო-
ფილი გობრონი სახლისაკენ გამობრუნდებოდა
და თავის საქმეს შეუდგებოდა.

კოლექტივის წევრის მოწმობით სახლში
მოჭქონდა მას ვენახისა და ხეხილის შესაწამ-
ლი, ინვენტარი, საქონელი.

გობრონის მიბაძვით ზოგიერთმა კოლმეურ-
ნემაც შეანელა კოლექტივში მუშაობა და სა-
კარმიდამო ნაკვეთს ანდომებდა უმთავრეს
დროს.

— ასე, ბაბა,—ასე,—ამხნევებდა მათ გობ-
რონი,—სტუმარი რომ მოგივიდეს, კოლექ-
ტივის გამგეობა გაუმაჰინძლდება? რძე რომ
მოგეხსიათოს, ჩვენი თავმჯდომარის ძროხას
მოწველი? სახლს მიხედეთ, ეზოს მიხედეთ...
ხანდისხან კოლექტივშიც ქე წაიშუშავეთ...

ბოლოს ცუდი სიზმარი ნახა გობრონმა.

კაი არაა ჩვენს თავს,—შემფოთებით უთხ-
რა მან ცოლს,—ისეთი სიზმარი ვნახე, რომ...
მეორე დღეს, საღამოს, კოლექტივის წევრ-
თა საერთო კრებაზე გობრონი დიდის რიხით
ლაპარაკობდა:

— ასეა, ჩემო მეზობლებო, მე თავიდან-
ვე ვიძახდი, რომ თუ ყველამ ერთგულად არ
ვიმუშავეთ, არ ივარგებს მეთქი...

— კი, მაგრამ შენ რომ ფეხზე ვაჭრობდი
და ცხენებს ყიდიდი?

— ბიჭო, ვისაც ჰყავდა, იმისგან ვიყიდე
და ვისაც არ ჰყავდა, იმას მიყიდე... რა არის
ამაში ცუდი? არსენას ლექსი მაინც არ გაგი-
გონიათ?

— ჭირიანი ღორი რომ გაყიდე?

— რა ვიცოდი ბეთალი ვარ თუ? მითხრეს
იორკშირ-ბერკშირიაო და მეც მეგონა... მო-
მატყუეს ეს გლეხი კაცი...

— ორი საკარმიდამო ნაკვეთი რომ გქონ-
და?

— რაზე მომეცით, ბიძია? ამას გარდა,
სამოცი ქცევა წაიღეთ და სამი წამომიგდეთ,
იმასაც მაყვედრით? დიდი მადლობელი ვარ...

— მიწა რატომ აიღე იჯარით?

— რის იჯარა, ყმაწვილო? მაინც გამოუ-
ყენებელი იყო...

— ამ ბიჭს რატომ ამუშავებდი? ხომ იცით,
ექსპლოატაცია მოსპობილია?

— რომელ ბიჭს? ამ ჩემს მონათლულს?
თვითონ შემეხვეწა: ნახალია, შენი გავრდილი
ვარ და მოგეხმარებო, თვარა ექსპლოატაციის
მომხრე ვარ მე? მე მიყვარს ექსპლოატაცია?
კაი, კაი, მაგასაც ვიკითხავ, შეიძლება თუ
არა კოლწევრის ასეთი შეურაცყოფა... ახლავ
მივდივარ. ცენტრში წავალ, ქალაქში წავალ,
უფრო ზევითაც წავალ... ამ საწყალ კოლწევრს
რომ ასე მავიწროებთ... სამივე ძროხას გავ-
ყიდი, ცხენებსაც გავყიდი, საკარმიდამოსაც
მივაყიდი და მაინც გიჩივლებთ...

ამდენ ოინბაზობას კი ველარ გაუძლო კრე-
ბამ და დარბაზში საერთო ხარხარი ატყდა.

შედეგი გაზეთებიდანაც გეცოდინებათ. ცრუ
კოლმეურნე გობრონი ყოტიფხალაძის გარიცხ-
ვის შესახებ.

მინდოდა, რომ დამეწერა დრამა უნაკლო ქებულ სიცივესად, იდეურად, მხატვრულად გამართლებულად...

ოფლის ღვრით და შუბლის სრესით დაგსწერე და დაემათავრე, მას სახელად „მირზა“ ერქვა— ვიზისთვის რომ გავამგზავრე.

ხელოვნების კომიტეტმა სულ ათ თვეში მომცა ვიზა; და თეატრებს მიაწოდეს დასადგმელად ჩემი „მირზა“.

წაიკითხეს, მოიწონეს, დასადგმელად გამომართვეს,— და თან მირზას ქებისაგან თითქმის სული ამომართვეს.

ზოგმა ათ თვეს, ზოგმა ერთ წელს; ზოგმა ორ წელსაც ამზადა,— ბოლოს მაინც მოლოდინი ჩემი უეცრად გამოწარდა:

ვიმიწვიეს ათგან ერთად, სპექტაკლების დამხვდა ხვავი,— და ჩემს თვალწინ გადიშალა საოცარი სანახავი:

ზოგს ჩაერთო შიგ „ტიპები“; ზოგს კი—მოეშორებინა, ვისაც როგორ მოესურვა ისე შეესწორებინა.

ვინც კვდებოდა, იგი ცოცხლობს; რომ ცოცხლობდა,—ის მკვდარია, სადაც სოფლის ფონი მქონდა, იქ ქალაქის ბაზარია.

ამრიგად ცხრა რეჟისორმა, ცხრაჯერ დამკრა ლომის ტორი,— „მირზადან“ სახელი დარჩა, ჩემგან კი—თანაავტორი...

აკაკი ლლონტი

გაგომცდელი — მოგვიყვი სამოქალაქო ომის ისტორიიდან მეთე თავი.

მოწაფე: — (ნაძალადევი მკერმეტყველებით) მეთე თავში ნათქვამია, რომ ჩვენმა წითელმა არმიამ გამირობა გამოიჩინა... გამირობა გამოიჩინა... გამირობა გამოიჩინა... (საგანი არ იცის).

გაგომცდელი: წითელმა არმიამ, მართალია გამირობა გამოიჩინა... ამ შემთხვევაში შენც გამოიჩინე გამირობა და საგანი ჩამაბარე...

მოულოდნელი ამბები

თუთიყუში და ზრამაბიკა

სიზნალი მარსიდან

ქუთაისის ქალაქის საბჭოს ჯანმრთელობის განყოფილებამ ასეთი „განმარტებით“ უარპყო ერთ კორესპოდენციის აღნიშნული ბრალდებები:

„წერილში აღნიშნული ფაქტები არ შეეფერება სინამდვილეს ვითომაც 1938 წელში იყოს გახსნილი სამშობიარო და გამგეთ იყოს ექიმი, სამშობიარო სახლი ოფურჩხეთში არ გვაქვს, გვაქვს სოფლის საექიმო საავადმყოფო ამბოლატორიული უბანი, ამბულატორიას ყავს ექიმი და ექთანი საავადმყოფოში კი მარტო ექთანი და ექიმი კი უფასოდ უწევს დანმარებას. რაც შეეხება შეთავსებას ექიმის, ვინაიდან ექიმი წავიდა კვალიფიკაციაზე, რომელი ჩვენს მიერ იქნა შეთავსებული, მხოლოდ ა/წ 23 თებერვალს მობილიზაციით იქნა გაგზავნილი ექიმი, როგორც ნამოხვანში ისეთ რომში სამი თვით და ექიმი მიქაბერიძე განთავისუფლებულია შეთავსება იხსენებოდა ჯანსახკომის მიერ სოფლის ექიმების არ გამოუგზავნიათ, რაც შეეხება საექიმო პუნქტს დასტოვეს არ არის მართალი პუნქტი ღია გარდა დასვენების დღეებისა დილის 9 საათიდან—3 საათამდე:

ჯანგანყოფილების უფროსი: ექ. თავაძე.

ამ „ობოლ მარგალიტს“ გვიგზავნიან ქუთაისიდან და თან გვწერენ: „გვიკვირს ამხ. ნიანგო, როგორ შეიძლება საქმიანი პასუხი რაიმე გრამატიკულ ნორმას არ ემორჩილებოდესო“?

რატომ გვიკვირთ თქვე კაიკაცებო, განა თუთიყუში ქუთაისში კი არ შეიძლება იყოს?

ასტრონომები თავს იტყვენ და ვერ გამოუცვნიათ—ცხოვრობენ მარსზე ადამიანები თუ არა?

ვერიკა! ეს პრობლემა გადაწყდა. საქართველოს მიწსახკომის ვეტ-სამმართველო უკვე დებულობს კორესპოდენციებს... მარსიდან—ასე გასინჯეთ, პირდაპირ მორხეს შრიფტით...

აი ერთი ნიმუში:

„ტილისი, მიცსახკომი ვეტსამშია მო

ზუნტიორ ვე ვეტქურსანტ სამელიას შეასრულე უ ქიასი დავალება ია ფანტია...“

საკვირველი ის არის, რომ ვეტსამმართველოში გაუკვირდათ არა თვით ფაქტი—მარსიდან დეპეშის მიღება, არამედ მასი ტექსტის გაუგებრობა.

ახირებული გულუბრყვილობაა. ეს ხომ ჩვენი ტელეგრაფის მიერ გადაცემული დეპეშა არ არის, რომ ნათელი და გასაგები იყოს?

ყოველ შემთხვევაში, კავშირგაბმულობის სამმართველოს მართებს კავშირი გააბას „ზუნტიორ ვე-სთან“ და გამოარკვიოს თუ რა ეწადა „ია ფანტიას“—მარსიდან?

ქართული ბავშვი

(სამხედრო ამბავი)

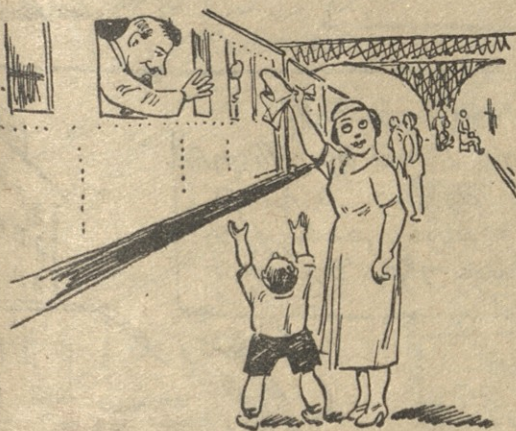
ავთანდილ ცნობილადე საბჭოთა მოწინავე იდამიანია, თავის საქმის მცოდნე და ენტუზიასტი.—იმ დარგში, რომელშიაც ის მუშაობს რამოდენიმე გამოგონებაც აქვს. ერთი ასეთი გამოგონების გამო, ამ დღეებში მან სასწრაფო დებეზა მიიღო და მოსკოვში გაემგზავრა.

— ჩემო ჯულიეტა, შენ იცი როგორც ჭკუით იქნები. ბავშვს მოუარო. ერთადერთი შეილი გვყავს, ყურადღებით იყავი, არაფერი შეემთხვეს. შენც კარგად იყავი, არ მოიწყინო. დებეზებს და წერილებს ყოველდღე მიიღებ.

ასე არიგებდა ავთანდილი თავის ჯულიეტას, როცა სინი რკინიგზის ბაქანზე იდგნენ და მატარებლის ჩამოდგომას ელოდებოდნენ.

— ბეჩა, როგორ გავძლებ უშენოდ, ვაი თუ დაგავიანდეს? — ნაძალადევი ალერსით შესჩიოდა ჯულიეტა და თან საყიდლებს აბარებდა ქმარს.

— ნუ ჩემო კარგო, ნუ იდარდებ, ეცადე

დამშვიდებული იყო, გაერთო, ხომ იცი, კაი საქმეზე მივდივარ. საყიდლებსაც, რა თქმა უნდა, ჩამოვიტან...

— შენ კი გენაცვალე მაგ შავ თვალეში! — შეაგება საყიდლების ხსენებაზე აღფრთოვანებულმა ცოლმა. (მართალია, ავთანდილს ჭროლა თვალეები ჰქონდა, მაგრამ ალბად გადაჭარბებული სიყვარულის გამო, იმ წუთში ავთანდილის თვალეები შავად მოეჩვენა.)

— მამა, ლოდის დაბლუნდები? ლას მიყიდი? ალოპანს მომიტან? — ეტიტინებოდა მას პატარა გური, რომელიც კისერზე ჩამოჰკიდებოდა.

— კი გენაცვალე, სათამაშოებს მოგიტან, აელოპლანსაც გიყიდი, ოღონდ ჭკუით იყავი, არ იცეღქო.

ტყბილი მუსაიფი რადიოს ხმამ დაარღვია:

— ყურადღება! მატარებელი ნომერი ორმოცდახუთი თბილისი—მოსკოვი ჩამომდგარია პირველ ლიანდაგზე. პერონის კონტროლიორებო, გაატარეთ მგზავრები.

ავთანდილ და ჯულიეტა ერთმანეთს დაემშვიდობნენ. გურიმ ტირილი დაიწყო. მამამ რამდენიმეჯერ აკოცა მას და ვაგონში შევიდა.

მატარებელი დაიძრა. ვაგონის ფანჯრიდან ავთანდილი თეთრ ცხვირსახოცს უქნევდა მათ. ჯულიეტამ ატირებული ბავშვი დიამშვიდა და ავტომანქანით სახლისაკენ გასწია.

სახლში შესვლისთანავე მოწყენილობა იგრძნო და ქმრის დაპირებით გულაჩუყებულმა გართობაზე დაიწყო ფიქრი. მაშ რა უნდა ექნა? აკი უთხრა ავთანდილმა არ მოიწყინო?

— ნეტავი სიმონიკამ მაინც არ დაიგვიანოს, შავთვალა სიმონიკამ...

ცნობილადის ბინაზე ტელეფონის ზარის წკარუნნი გაისმა.

— ალო, მესმის. დიახ, მე ვარ, ჯულიეტა. ა, სიმონიკ შენა ხარ? აი მესმის... კარგი ქენი რომ დარეკე. ერთი ეს მიბრძანე რატომ ავთანდილი არ გააცილე? მე კი ისე გელოდი სადგურზე. რაო ЧТО ТЫ ავთანდილი ეჭვიანი კაცი არ გახლავს. რაო? შენც ცოლშვილი გააგზავნე? რაო? приглашаешь на ужин? როდის? არ შემძლია...

რაო? თუ ბაღში არ წამოვალ გამებუტები? რას ამბობ? ულტიმატუმს მიყენებ? თუ ასეა... ვნახოთ, გამოიარე.—ბოლოს მაინც მიიწვია ქალმა „შავთვალა სიმონიკა“... შემდეგ ტელეფონის მილი თავის ადგილს დასდო და კედლის სარკის წინ კონტაობა დაიწყო.—ტუჩები შეიწითლა, შეიბურა, სახეზე ცბიერების ლიმილი გადაეფარა და გულში გაიფიქრა:

— მერე რა, რომ სიმონიკა მოვა? აკი თვითონვე დამიბარა არ მოიწყინო?

ორჯონიკიძის სახელობის პარკში (ყოფილ მუშტიდში) ხალხის მღელვარე ზღვა იდგა. სხვადასხვა გასართობებსა და ნაყინით სავაჭრო კიოსკებს ხალხი ბუნებრივით ეხვეოდა, პიონერების რკინიგზის სადგურის სალაროსთან რიგი იდგა. აქ იდგნენ ჯულიეტა, „შავთვალეზა სიმონიკა“ და პატარა გური. ცოტახნის შემდეგ პატარა ორთქლმავალმა შეიკივლა და მატარებელი დაიძრა...

თუ დღეს რამდენიმე საათის წინათ,—ჯულიეტამ მოსკოვის მატარებელზე ქმარი გააცილა, ახლა სამაგიეროდ მის და პატარა გურის პიონერების მატარებელზე აცილებდა მისი ქმრის თანამშრომელი სიმონიკ ვნებაწყვეტილშვილი.

— მე აქ დაგელოდებით.—მიაძახა მან ჯულიეტას და მისი ხმა ჩაიძირა ბაღში მოსიერნეთა საერთო ხმაურში.

სიმონიკ ვნებაწყვეტილშვილმა ოფიციალტს სუფრა გააშლევინა და ვანშამი მოითხოვა. სიმონიკას ნაცნობ-მეგობრებისათვის ცნობილი იყო მისი ხელმოჭერილობა. ჯულიეტასთან ვანშამობის დროს კი-იგი სავსებით გამოიცვალა,—გადაჭარბებულ გულუხვობას იჩენდა.

— ქალბატონო ჯულიეტა, მინდა ასეთი სადღერგძელო დავლიოთ: ვადღერგძელოთ ორი ადამიანი, ერთი ქალი და მეორე ვაჟი...

ორივენი დღეს დროებით განთავისუფლდნენ „ტყვეობიდან“, ქალმა ქმარი გააცილა, ვაჟმა კი—ცოლი. ვუსურვოთ მათ...

— მოიცა.—შეაწყვეტინა მას ეშმაკური ლიმილით ჯულიეტამ,—შენი სადღერგძელო ბავშვის გამოცანას ჰგავს, რომელიც თავიდანვე გასაგებია და სწორედ ამიტომ საინტერესოც, ვუსურვოთ მათ...

და ჭიქა-ჭიქას მიურაწყუნა.

ბაღში მოსიერნე ხალხი შეტორტმანდა, შემფოთდა. ბაღის რადიო ძლიერი ხმით გადმოცემდა:

— მოქალაქენო, დაკარგული ბავშვი, დაახლოებით სამი წლის, რომელსაც სახელად გური ჰქვია, ნაპოვნია და იმყოფება ბაღის საკომენდატოში...

ქალი საკომენდატოში შეიჭრა და ბავშვს ჩაეკონა—აღელვებით და საყვედურით ელაპარაკებოდა მას.

— თქვენი ბავშვია, ქალბატონო?—შეეკითხა კომენდატი.

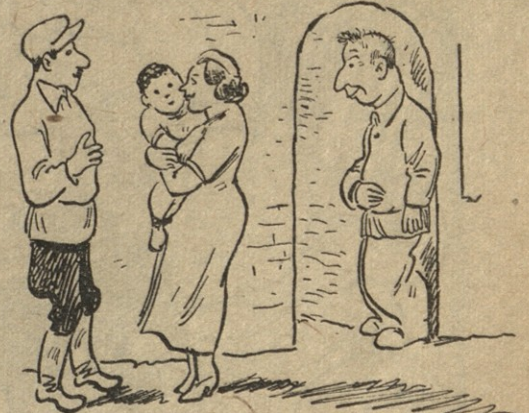
— დიახ, ჩემია.

— მერე, განა ასე შეიძლება? განა ასე უფლიან ბავშვს? სად ბრძანდებით? რატომ მიატოვეთ ბავშვი?

— რას ამბობთ ყმაწვილო? სად ვიქნებოდი? ბავშვთან ვიყავი... ჩემი ბავშვი ცოტა ცეღქია... უეცრად მომშორდა და ხალხში დამეკარგა.

— ეგ მართალი არ არის ქალბატონო, თქვენთან ვინ იყო?

— ვინ უნდა ყოფილიყო? მე და ბავშვი ვიყავით.

კომენდატი მიმართავს ბავშვს:] — ძია, დედასთან ვინ იყო?

ბავშვი: დედასთან? დედასთან ძია სიმონიკა იყო...

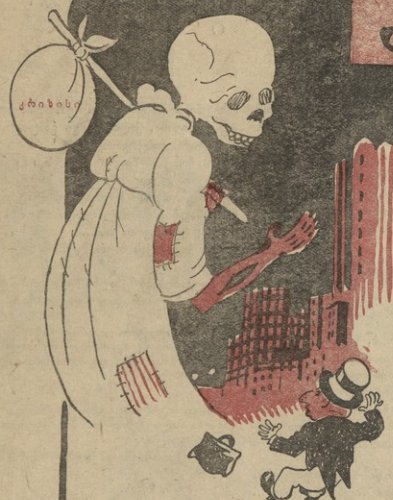
კომენდანტი: (ჯულიეტას) გასაგებია... შეგიძლიათ ბავშვი წაიყვანოთ.

შავთვალა სიმონიკა. იქვე შეუმჩნევლად იდგა კუთხეში და მოელოდა მისთვის არასასიამოვნო ამბის დასრულებას.

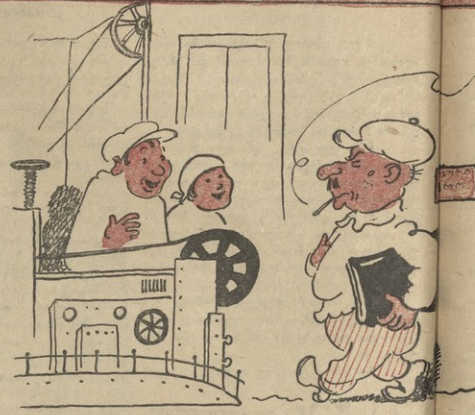
ქუმბარა

ექვსი ექვსობა

ნან. მ. ლეებშვილის

დასკვლევნილია ექსტრემიზმი. ტურნეები — რა უცნაურობაა. მანია, მოვიდა და დასკვანა. აქვან იქნა მანია...

იშვიათი სტუმარი.
— ვერ უსწრებ, რომ შე ექსტრემიზმი არა ვარ, უფრო ის, რომ შე შვიდი ღვეთ თქვენი იმინიცილი. რი ვარ და ასე არ უნდა შეიშვებო.

მწერალი ექსტრემიზმი.
— რა მწერალი სოფელი ყოფილა. შვიდი წელი მაქვს ამ სოფლის ქრონიკებიდან იმინიცილი და რას წარმოვიყვები თუ ასეთი დამაბნე იყო!

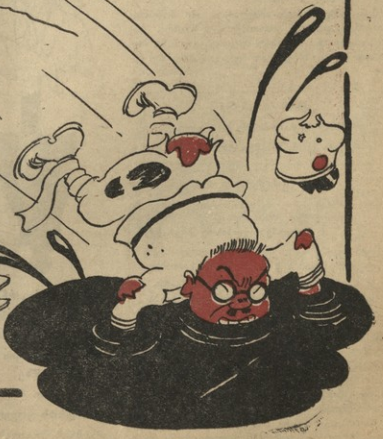
უბრალოდ.
მწერალი რომ ვიყავი ბუთი. მწერალი რომ ვიყავი ბუთი. მწერალი რომ ვიყავი ბუთი. მწერალი რომ ვიყავი ბუთი.

მომავალი მარხურები — მოგვეწყონ ამ ჩრდილოეთ ქოროსზე და ამერიკაში სეინრობა, ასეო მთვარეზე უნდა მოვანეთ ექსტრემიზმი.

იპოვნი ექსტრემიზმი მინიცილი რამინიცილი ექსტრემიზმიდან

მთ 39.

ეს მოხდა 1920 წელს, მენშევიკების ბატონობის მიწურულში.

მე, როგორც პროფესიით ფერწალი—თბილისში ვმსახურობდი. თითქმის ვშიშვლობდი და ვოცნებობდი ექიმობაზე.

ერთ საღამოს კარს მომადგა სოფლიდან ჩამოსული ძმა—მხარზე ხურჯინით. გამიხარდა. ძმას მუშა შემოაყვავა ლოგინით. ხურჯინი სწრაფად ჩამოვსენი, სათუთად კუთხეში მივავსე, რომ არაფერი გამეტეხა და არაფერი დამეყვია. შემდეგ აქლოშინებულ ძმას მივუბრუნდი და გულში ჩავიკარი.

— როგორ მოხდა, ვასიკო, რომ გამიხსენე?

— ჩამოველ უნივერსიტეტში შესასვლელად, ექიმობა მინდა ვისწავლო.

ჩემს ოთახს გადავხედე, სად დამედგა კიდევ ტახტი, რომ მოსაბრუნებელი ადგილი დარჩენილიყო.

ვასიკო ძალიან მოხერხებული ჭაბუკი გამოდგასეჭვირო ფაკულტეტზე მართლაც მოეწყო. საქმელს თვითონ აკეთებდა, ათუხუთებდა ლობიოს, ზედდა ფქვილის ღომს... მცირე ხანს კუჭთან პირნათლად გამოვდიოდი, მაგრამ სიმინდის ფქვილიც და ლობიოც გამოგველია. ვასიკო მამხნევებდა:

— ცოტა გავიკირვით. აგერ ექიმი გავხდები და ფაშასავით გაცხოვრებ...

ძმაზე სამი წლით ვიყავი უფროსი, და ვერაფერი ნუგეში იყო, რომ მე ფერწალად დავრჩენილიყავი, ექიმ ვასიკოს სარჩენლად.

— შენი ხელფასი ერთ კვირას არ გაგვყვება.— მითხრა შეწუხებულმა ვასიკომ.— კერძო პრაქტიკა უნდა გაიჩინო ფერწალი არ ხარ? ამ მენშევიკურ სამოთხეში შენისთანების სამუშაო მაინც იშოვება. „ისპანკა“ ჩვენს თბილისს არ აკლია და ტიფი. ერთს ქაფური სჭირდება, მეორეს—კოტოშების დაყრა, მესამეს—კომპრესის დადება, ჩემო ბათლომე, ჩვენ კი ვართ უსაქმურად და ფქვილის ღომი გვენატრება.

ვასიკოს მოსაზრება სწორი იყო. მაგრამ ვინ მოგვიამ მიკარგულ შესახვევში.

ბედმა გამიღიმა. ჩვენს ამბულატორიაში მოსიარულე ერთმა ავადმყოფმა, ასოთამწყობმა, მითხრა: რამეს დაგიბეჭდავთ სტამბაშიო. მე ცოტა გავინახე, მაგრამ ბოლოს მაინც მივეცი დასაბეჭდათ სადარბაზო ბართი

ვევამდე საკმაო რაოდენობით გაცხადი განცხადებები რომ პაციენტი პირდაპირ თვალდახუჭული მომდგომოდა კარზე, რომელზედაც ჩემი სადარბაზო ბართი დაწვდებოდა.

ველოდები პაციენტებს საღამოს 5 საათიდან 7 საათამდე... არავინ სჩანს... თორმეტამდისაც მოვუცდიდი, მაგრამ განცხადებაში ასე ხომ ვერ ჩავწერი... ასეთ მოცლილ ფერწალთან ვინ მოვიდოდა.

გადის დღე... გადის კვირა... კაცი არ სჩანს... თუმცა მენშევიკების გაზეთი „ერთობა“ მოსთქვამს ტიფის, „ისპანკის“ ეპიდემიის გამო... ვასიკო მანუგეშებს, მაგრამ მაინც არავინ სჩანდა.

ერთ დღეს კარზე დააკაუნეს. ვასიკომ ფანჯარაში გაიკვირებდა და სთქვა:

— ვლად დარბაისელი, პორტფელიანი კაცია... კარგად არის საქმე...

ახალმოსულმა მე მიკითხა. ოთახში შემოვიპატიე.

— ბატონო ბათლომე, — მომმართა გაზვიადებული ზრდილობით ვასიკომ. — რა გამოცდილი ხელი გქონიათ, იმიტომ არის ამდენი ავადმყოფები რომ გვხვევთ. როდის გიახლოთ კიდევ?

გაოცებულმა შევხედე ვასიკოს. მე რე უცერად მოვისაზრე, რომ ეს ჭინკა ამ უცხო კაცთან სახელს მიკეთებდა. შევიფერე და „დრო დაუწინაშე“ ვასიკო რომ გავიდა, ჩემს სტუმარს პირდაპირ დაუფუჯე. ის პორ-

„მოსწრებული არგუმენტი“

— რა ბიუროკრატია ბელეტრისტი ჩიბურდანიძე, — მესამედ მოვედი მასთან და არ მიმიღო.

— ალბათ იცის რომ პატივს არ სცემ და ნაწყენია შენზე.

— მაგისი მოთხოვნების საჯარო განხილვის დროს ყოველთვის ჩუმად ვარ ხოლმე, განა მეტი პატივისცემა შეიძლება?

ტყუელში რაღაცას ეძებდა. მე ოცნებამ გაჭიტაცა: ტიფიანი ავადმყოფი ჰყავს...

— დიდიხანა ფერწალობას ეწევი? — მკითხა სტუმარმა

— სამი-ოთხი წელიწადია.

არ მომეწონა ეს შეკითხვა, მაგრამ გული იმით დავიშვიდე: ალბათ, ფრთხილი კაცია, სურს გამოარკვიოს რამდენად გამოცდილ ფერწალთან აქვს საქმე მეთქი...

— თქვენი თვითური შემოსავალი რას უდრის კერძო პრაქტიკიდან?

თავს ხომ არ შევირცხვნი... კარგად დარგვალბული რიცხვი ვუთხარი. სახეზე კმაყოფილება გამოეხატა და წერას შეუდგა.

— რას წერთ? ვინ გყავთ ავადმყოფი.

— არავინ... მე ფინისპექტორი ვარ...

გულმა მიგრძნო ეს ადამიანი სასიკეთოდ არ იყო მოსული.

— ძალიან სასიამოვნოა... მაგრამ ჩემთან რამ მოგიყვანათ?

— ამ განცხადებაზე დახატულმა გაშვირღმა თითმა და წინ ჩემი განცხადება დამიღო. — არ იცით, რომ განცხადების გაკვირისათვის ნებართვა უნდა აიღოთ! ამისათვის ჯარიმდებით... ჯარიმა ჩემი ორი თვის ხელფასს უდრიდა... ფერი მეცვალა...

— ჯარიმას თუ არ გადაიხდით, ერთ თვეს ჩაჯდებათ ციხეში. — დაუმატა ფინისპექტორმა უღმობელად.

— ჩამოვხვე ამ განცხადებებს. — წამოვიკენეს—მე.

— „კარგი შემოსავალი გქონიათ, — განაგრძნობდა ის ჯარიმის გადახდა არ გაგიკვირდებოთ...

— ვინ მოგახსენათ?...

— ახლა არ სთქვით?

— ვიზუნჯე...

— შეიძლება... მაგრამ თქვენ რომ კარგი შემოსავალი გაქვთ, ეს აი, ახლა გასულმა ავადმყოფმაც დადასტურა. — აქტის წერას შეუდგა.

მოვუყვები მას ჩვენი გაკვირება, ფქვილის ღომის მბაფი...

— რა სჯობია ლობიოსა და ღომს? — სთქვა პირზე ნერწყვიმოდგარმა-ინსპექტორმა, შევატყვე მასაც ჩემსავით კუჭი ეწვოდა, რადგან ჩემი ნამბობიდან მხოლოდ ამას მიაქცია ყურადღება...

— გენაცვალე, — მითხრა ფინისპექტორმა ღმილით, — ყველა ასე ლაპარაკობს... თქვენი მჯერა, მაგრამ მე სამსახურს ვასრულებ, მეც მინდა ფქვილის ღომისა და ლობიოს ჭამა... მოაწერეთ ხელი აქტს... გულმოსული ფეხზე წამოვიჭერი.

— როგორ? თქვენ გინდათ, რომ ჩემი დაღუპვის აქტს მოვაწერო ხელი?

— მაშინ პასუხს მილიციას გასცემთ... — მითხრა მკვახედ და სწრაფად კარები გაიჯახუნა.

მართლ დავრჩი თუ არა, ქუჩაში გავვარდი, ყველგან ჩამოვხეი ჩემი, ასეთი სასოებით გაცრული დათარსული განცხადებები, სადარბაზო ბართი.

მეორე დღეს მილიციაში მაინც დამიბარეს...

ამ უბედურებისაგან თავის დაღწევა მხოლოდ თბილისიდან გაპარვითლა მოვახერხე. ოცდაერთ წლამდე აღარ დავბრუნებულვარ, ჩემს საყვარელ დედაქალაქში, როცა უკვე საექიმოზე შეველ და სტიპენდიაც დამენიშნა, ვიდრე ექიმი გავხდებოდი.

„ექიმის — თანამემწე ბათლომე რაითასის-ძე ჭინჭრაქაძე ბნელი ქუჩის მე-5 შესახვევი № 17“

და განცხადება

გამოცდილი ექიმის თანამემწე ბათლომე რაითასის-ძე ჭინჭრაქაძე იღებ ავადმყოფებს ყოველდღე, გარდა უქმე დღეებისა. საღამოს 5 საათიდან — 7 საათამდე ნემსების გაკეთება, კოტოშების დაყრა, კომპრესია დადება და სხვა სასწრაფო მკურნალობა

დავუწვე ჩემს ოთახს მოწესრიგება ავადმყოფების მისაღებად. თან ვფიქრობდი: პირველ დღეს ერთი, ან ორი ავადმყოფი მაინც მოვა, სახელი რომ გამოვიარდებო, თანდათან იმატებს... ტანისამოსს შევიკვრავ, ვასიკოსაც გამოვაწყობ... მაჯის საათს შევიძინ...

ასოთამწყობმა მომიტანა განცხადება; — ზედ გაშვირღილი თითიც გამოეხატა, მომეწონა. როგორც კი შებნელდა, მთავარი ქუჩიდან მოყოლებული ჩვენს შესახ-

დიდი მადლობა

გუშინ ანაკლის (ზუგდიდის რაიონი) მუშათა სასაბჭოს გამგე ა. ბიგვაძემ დღის პირველი საათიდან—ლამის ოთხ საათამდე ოთხი თეფშის, სამი კოფის, ორი ჭიქის და ერთი სკამის საშუალებით ორასამდე მოქალაქე ასაღილა და მუშებისაგან „დიდი მადლობა“ მიიღო.

ზ. ა.

კუჭის ანთება

ს. კაცხის (ორჯონიკიძის რაიონი) ფოსტის გამგე ე. ავალიშვილმა ორმოცამდე ხელის მომწერის ურუნალ-გაზეთებს ულაპი უქნა და... კუჭის ანთება დაემართა.

პარო

იასონის მებახი

დიდი ჯიხაიშის (სამტრედიის რაიონი) კოოპერატივის საწყობის გამგე იასონ ლეყავა, წუხელის თავის ამჩქეფარებულ გრძობათა ტალღების დასამშვიდებლად შეიპირა მ. ვ-ს ოთახში, მიგრამ... საკუთარმა ცოლმა მიუსწრო უშველებელი კეტი სდრუხა და... წელი მოუთრია.

შახ.

აღმოჩენა

ანახელის (მახარაძის რაიონი) ჩაის საგამოკვლეო ინსტიტუტის ლაბორატორიაში შემთხვევით აღმოაჩინეს ზუსტ ხელსაწყოებზე ვერცხლის ფრად შემოქარგული წყლის წვეთები. ადმინისტრაციამ დიდი კვლევაძიებისა და ანალიზების შემდეგ აღმოაჩინა, რომ საქმე ჰქონიათ ციდან მოდენილ წვიმის წყალთან, რომელიც ურცხვად ჩამოპარულა აგლეჯილ სახურავში, ჭერშიც გამომძვრა და შეუბრალებად თავს დასხმია უმწეო ხელსაწყოებს, აღმოჩენისათვის ჯილდოს მოელოან.

სისუფთავისთვის ზრუნვამ შესცვალა ქუჩის სახე: ეს კოხტა ყულაბა და კოხტა წარწერა ვნახეთ.

და ყველაჯურა ნავის კონცენტრაცია მოხდა ყულაბაშიც და ირგვლივც გაჩნდა ხვავები კოხტა.

აგბავი რალიოდან ჰონორარის (არ) მიღებისა

„ჰონორარს თუ გაიღებს,— ეფიქრობ,—ნეტა რადიო?“
თითქოს ვილაც ჩამძახის:
„ნუ ყოყმანობ,—ადიო, ჰონორარის მიღებას აღარავინ ართულებს“...
მეც ვუჯერი ამ ხმას და წყნარად ვითვლი სართულებს.
აველ, მაგრამ რაც ვნახე, არ მენახა არასდროს:
პოეტების ლაშქარი დასეოდა სალაროს.
ვსთქვი თუ: „ბუღალტერიას ეს ხალხი რას დამართებს... ან რა ფული გაუძლებს ამ უთვალავ ტალანტებს?“
მაინც წაერსდექ მთავებუთან საცოდავი პოზითა,—
ვსთხოვე ჩემი კუთვნილი ხან ლექსით, ხან პროზითა. ჩემს სიტყვებზე მთავებუხმა დააკვესა მეხივით და პასუხი მესროლა სიტყვებით—დაგრეხილით:

—„არათერსაც არ მოგცემ, მომაბეზრე თავია“...
—„რატომ, რა დავაშავე?—“
საცოდავად ვკნავია.
—„იმიტომ, რომ არა მწამს საქმე შინაურული, ვერ მიიღებ... საკითხი გახლავს ამოწურული.“
—„მაშ იმ ხალხს რომ ურიგებთ?“
მიემართე ამ ფრაზითა.
—„ვერავინ ვერ მიიღებს“—
მომაყვირა ბრაზითა,
სთქვა და წელში გასწორდა მრისხანებით მზირალი,
თითქოს ავტორის ნაცვლად—
მის წინ ვიდევ ფირალი...
სთქვა და მყისვე მოლარეც გულის წადილს მიუხვდა,
და ცეცხლგამძლე განჯინას დასაკეტად მიუხტა,
მიუხტა და დაკეტა,
ძნელილაა გაღება,—
როს გველირსოს რადიოს ჰონორარის აღება?

თილიყაყაყი

და თავგანწირულ პლაკატს ვინ ეტყვის აწ სამღურავს? ჩვენა გვთხოვს სისუფთავეს, თვითონ კი ქუჩეში სცურავს.

ჩინური გაიჟანი

ბებია და შვილიშვილი

ყოველ დილით ინათლებდა თუ არა, ბებია მზებათუნნი წამოიჭრებოდა საწოლიდან, გააღვიძებდა ჯალაბობას და ასე დაიწყებდა.

— წუხელი სიზმარი ვნახე ბეჩა: ვითომ მოდის ქუჩაში ჩონა-ახალუხში გამოწყობილი აქლემი, მომიხადა ქუდი და შეუბნება:

— დილა მშვიდობისა ნათლიჯალაბო მზებათუნო... სიზმარში მოლაპარაკე აქლემის ნახვა ცუდი ნიშანია, ან მახლობელი განდებდა ავად, ან და შორებელის სიკვდილს შევტყობთ.

— ეჰ! მოჰყვა კიდევ. დაანებე დედაჩემო, სიზმრებზე ლაპარაკს თავი, რა შუაშია აქლემი და ავადმყოფობა?

— ა! უყურეთ ახლა ამას... ბეჩა, არ გახსოვს პარაშუტით რომ დაფრინავდი სიზმარში? ხომ დაგვეკარგა მაშინ მამალი ინდაური? არ დაგვეკარგა? ის რომ მესიზმრა, რა ქვიან... ჰო გამაკით რომ ვკატობდი სიზმარში ხომ გარდამეცვალა ნათლია?

— ეჰ! კარგი... ინდაური... ნათლია...

— რაო? ასე გამოდის, რომ საკუთარ ოჯახში მე არ შემოდის საკუთარი სიზმრების თქმა? ლუქმას მამადლით? ჩემი ქალიშვილის და სიძის სახლში სიზმრების ნახვას მიკრძალავთ?

— ყველაზე უფრო გურამს აღვლებდა ბებია სიზმრიანობის თეორია.

— ეჰ! ბებია ჩემო, აგერ რამდენი წელიწადია, რაც

ბებია ხარ. ფრიადოსანი შვილიშვილი გყავს და შენ კი აქლემებს ემასლათები.

— გაჩუმდი. ბებიას ჭკუას ასწავლი?

ჭკუას გასწავლი კი არა, მე რომ ბაბუა ვყოფილიყავი, უთუოდ ოქტომბრელებში ჩაგწერდი... იცი რა არის სიზმარი? ყური დამიგდე ბებია. გესმის? ჩვენ, აღამიანებს, გესმის ბებია? გვაქვს ტვინი, დღისით იღვებოდა ტვინი, აი შენ ღამე მას ხედავ, რასაც დღე ფიქრობდი... მეცნიერება ყველაფერს არკვევს.

— ხედავ, ბავშვები როგორ მათამაშებენ?... არა, საიდან იცი შე ლაყინტარა, რომ ყველას აქვს ტვინი? და თუ აქვს ხომ ერთნაირი არ იქნება? ბარნაბა ყანჩაველს ტვინი არ ჰქონდა, რომ გუშინდამ სიზმარში ორაგულზე შემჯდარიყო და მოაჭენებდა? მე ვნახე ასე სიზმარში... ევ რად გინდა, აგერ ჩვენი კალისტრატეს იბრუხტი, არც კინოში და არც თეატრში დადის, მაინც ესიზმრა ალექსანდრე მაკედონელი, შემოსულიყო ჩვენს სამხარეულოში და ლუდს და ხინკალს მიერთმევდა არხენიანდ. მოდი აშის შემდეგ არ დაუჯერო შენ სიზმრებს...

ბოლოსდაბოლოს გურამს მოაზერდა ყოველივე ეს და დაბეჯითებით განუცხადა მამას:

— აი რა მამილო, შენ ნუ გეწყინება, ნურც შენ დედილო, მართალია, ბებიაჩემი შენი დედაა, მე კარგად მესმის, მაგრამ მე იგი უნდა გადავაჩვიო სიზმრების ლაპარაკს.

— როგორ გადაჩვევ გურამს?
— ეს საიდუმლოებაა!
— შენ იცი, ოღონდ ბებიას არ აწყენინო.
— ფიქრი ნუ გაქვთ, მაღლიერიც დამჩნება.
ერთხელ როდესაც ბებია მზებათუნნი საყდრიდან დაბრუნდა. მოეგუნება კომისის მურაბა გუამი-როდესაც ქილას თავი ახადა, მის გოაცებას-ახრცარაჩა ჰქონდა.
— ვინ შეგბამა მურაბა?— დაიწყო საყვირდური, რადგან მურაბის ქილა მთლად დაცარიელებული ნახა.
— მე შეგბამე ბებია.— იყო პასუხი.
— როგორ არ გრცხვენინან გურამ, ბებიას მურაბა შეგბამე?

— წუხელ დედილო, მესიზმრა: ვითომ ხეზე დღში გასულიყო და ბუღბუღივით სტვენდა. ეს სიზმარი რომ უამბე ამანაგებს, მითხრეს, თუ სიზმარში მოლაპარაკე დღში ნახე, უთუოდ კომისის მურაბა უნდა შეგბამოვო, მეც ასე მოვიქვცი.

ბებია მზებათუნნი ნაწყენი დარჩა, გურამის მიერ ჩადენილი ოინი არაფრად ეპიტნავა, დარდიანად ამოიოხრა და წავიდა დასაძინებლად. მეორე დღეს ბებია მზებათუნნი ყველასთან უძრახად იყო, ხმას არავის სცემდა. ბუღბუღებდა თავისთვის და განჯინის უჯრებში პარკს ეძებდა, რომელშიც ქიშიში ვგულეგბოდა ფლავისათვის შენახული.

— ნულარ ეძებ ბები.— ოხვრით უთხრა გურამმა— მე წუხელ მესიზმრა: ვითომ მამაჩემი ჩამჯდარიყო კურდღლის ბაჭებში და შახმატს თამაშობდა მათთან ეს ისეთი სიზმარიო მითხრეს, თუ ქიშიში არ შეგბამე ცუდად ავიხდებო.

— შეგბამე?
— ერთი ცალი ქიშიში დარჩა, რომელიც კედელზე მივაბნიე ქინძისთავით სიზმრის სასოფრად.

— ხედავთ? კეთილი, მაღლობ ძვირფასო შვილიშვილო, გამდლობთ ბებიას პატივისცემისათვის. იმასაც კი მოვესწარ, რომ შვილიშვილი არაფერს არ მიყენებს განჯინაში.

— უარეს მოვლოდენ მოპავალში ბები... ვხლა მე დამეში ორ-ორი სიზმარი უნდა ვნახო. პიონერულ სიტყვას გაძღვე.

დილით ბებია მზებათუნმა თავისი სათვალეები კატის კუდზე იპოვნა მიბმული. დარბოდა კატა და წყველა-კრულვით დასდევდა ბებია მზებათუნნი შვილებულ კატას.

— ეს მე ვქენი, ბები, შენ სხვაზე არ იფიქრო... სიზმარი ვნახე: ვითომ შენ პატეფონზე იჯექი და სტუმრად მიდიოდი სადღაც! ვიფიქრე მე და გადავწყვიტე რომ სახეირო არ არის ეს სიზმარი, მაშასადამე, შენი სათვალეები კატას კუდზე უნდა გამოვება... ხომ არ ჯავრობ ბები? ვხლა მე, ბები, მჯერა, ძალიან მჯერა, სიზმრების ხომ იცი შენ? ერთხელ დილით ადრე მამამ სასთუმალ ქვეშ პურის ნამცეცები და ფორთოხლის ნაფცვენები იპოვნა.

— გურამ, ეს შენი ნამოქმედარია?

— დიან მამილო! ისეთი სიზმარი ვნახე, ვითომ შენ ტინჯელების მურაბას ხარშავდი...! ამიტომ ავიღე პურის ნამცეცები და სასთუმალ ქვეშ შემოვყარე..

— შენ გიჯობს მაგ ოინებს თავი გაანებო!

— არ შემოდლიან მამილო, მე ვხლა სიზმრები მჯერა, ბებია მასწავლა სიზმრების დაჯერება.

და მოკრა ყური თუ არა რომ ბებია მზებათუნნი მეზობელ ოთახში იმყოფებოდა, გურამმა ხმამალა დაუმატა:

— სიმართლე გითხრათ, მეშინიან დაძინება სიზმრების გამო...

ერთიც ვნახოთ და დღეს ზღარბი დამესიზმროს — მაჭონში მოცურავე, ეს იმას ნიშნავს. რომ ბებიას თუთიყუშს უნდა გაუღო გალიის კარი და გაუშვა.

— სტყუი!— წამოიყვირა ბებია მზებათუნმა— სად გაგონილა მაგისთანა სიზმრები, გალიის კარები გააღონ და თუთიყუშები გაუშვან?— და არც ზღარბები სცურავენ მაჭონში.

— აბა აქლემი ჩონა-ახალუხში დადის და დილაშვილობის ნათლიჯალაბოთ, ეუბნება გამველ-გამომვლელს?

ბებია მზებათუნმა კარები გაიჯახუნა და კამათიც ამით დასრულდა. ვხლა დილით ხანდახან გურამი ბებია მზებათუნს შეეკითხება:

— ბები, რა ნახე დღეს სიზმარში?

გაჭენებული კუ ხომ არ გისიზმრებია? ან ნესვეები ხომ არ მღეროდნენ? ან ის რას ნიშნავს სპილოს რომ ტროლეიბუსში ნახავ? თხა, რომ გარემოშკით დაგვისიზმრება რა იცის ანგინა თუ ავდარი? აჰ?

— კმარა, კმარა, გაჩუმდი... ჩქარა დანაყრდი სკოლაში არ დაგავიანდეს...

და მას შემდეგ სიზმრების შესახებ კრინტიც კი არ დაუძრავს ბებია მზებათუნს.

1. ანჯიკო მოხერხებულიძემ „მაიკა“ იყიდა ტრიკოტაჟის მა-
ლაზიაში.

3. მოხერხებულმა მოხერხებულიძემ ჩასაცმელი ბადე სათევზაო
ბადეთ გამოიყენა, მაგრამ ვეშაპის გარდა ყველაფერი გაძვრა შიგ.

2. ჩაცმის შემდეგ ერთ კვირაში „მაიკა“ ბადეთ გადაკეთდა.

4. მაინც არ ვიზარალებ, — სთქვა მან და ბადე ჰამაკათ გადა-
აკეთა, მაგრამ...

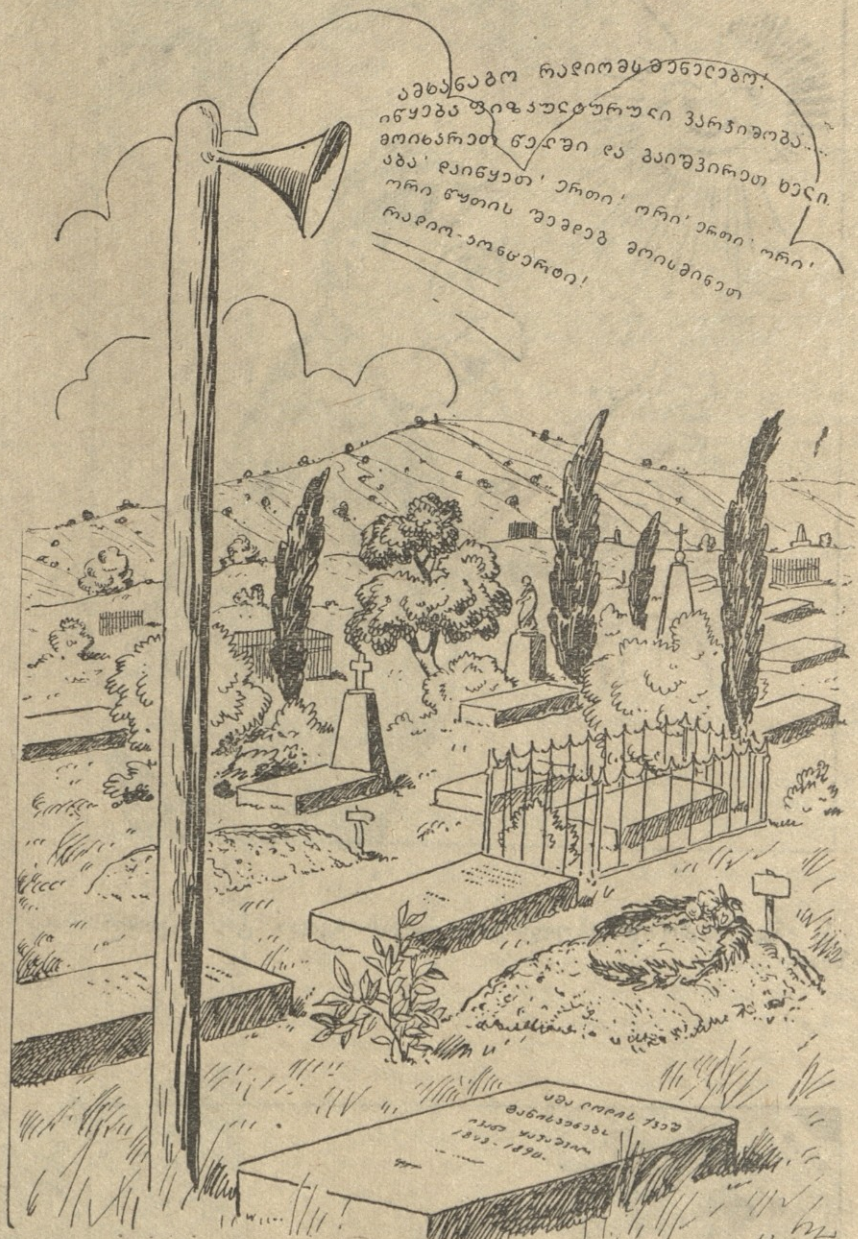
(ამბავი ზურიაში)

— ჩემო ბუღუა, ჩემო ნათლულო, არა კაცი ყურობს, მარტუაი მე და შენ ვართ თვარა ამას რაეა გაკადრებდი, რაღა დროის მურდ-ნათლულობაა, რაცხას ხუცესი რომ გვატყუებდა. ხო და ჩემო ბუღუა, მეც ქე ვიცი ახლა, ძველი დროი არ არის, ყორიფელი სხვაფერია და რა გასაკვირი იქნება გათხოვ-მოყვანაც რომ სხვაფერი იყოს.—უწინ, რაღა შორს მივალ, ჩემს თავზე ვიტყვი, მე ქმარი, ჯვარი რომ დევიწერე და შენთან დიდი ბოდიში, გვერდჩი, რომ მომიწვა, მაშინ ვავიციანი, მანამდი რა სახის იყო, რა თიხის და რა მუანი აფერი ვიცოდი, ჩემს მაგიერ ბაბაი, ნენაი და მდადი ლაპარაკობდა.—შუამავალმა მოაწყო ყორიფელი—ახლანდელ კაცის შვილებს, კაცია იგი თუ ქალი, ცოლ-მოსაყვანი თუ გასათხოვარი სხვისი არაფერი არ გეყურებინან, თქვენით უნდა გადაწყვიტოთ ყორიფელი... ესიკაი სკამიკოჩაშვილა, სოფლის პირობაზე, ერთი აფხანაკი თუ კია, იგიც კია, კაცი კოლმეურნეობის თავჯდომარეა, მარა ყაზილარმა (შენი იმედი მაქვს ამას არ გამცემ) მისდა უნებურათ მიეყვანა ქალი.

— მე ქალი ჩემდა მომყავს და არა ბაბაიზა და ნენაიზაო.—
 ასე მუჟარა ნანჭკი. ხო და დიდი ბოდიში, ქე ვიცი ავი რომ ასთეა, მარა მე ჩემსას მაინც გეტყვი და გირჩევ, რომ ქეა აწი დროი შენც შეირთო ქალი; რეიზა გინდა ავი საკარმიდამო მიწა რომ მეიზომე, უქალოთ არც კარი ვარგა და არც მიდამო, ყორიფელი პარტახია! ქალის შერთვა უწინ იყო საშიში, თვარა ახლა რაის გეშინია, ბალანაის ვაზდაზე და სწავლაზე არ შეწუხდენ ნუ გეშინია, ჩვენი დალოცვილი მთავრობა და მისი კონსტიტუცია—მისი დამწერის ჰირი შემეყარა ბალანას კიდევ ვაზდის, კიდევ ასწავლის და ბევრს თუ გააკითებ, პრემიასაც გვაძლევს... მარტუაი იგი კი არ კმარა ყველა ქალს, ქმარიანი იქნება იგი, თუ უქმარო, ამხანაგო, უძახო, ავი შენი კაი ამხანაგი ქე მივა მის ვაზე. ხმელაი ქალი არ იჭომა, თვარა ხმელაი ამხანაგობა რაეა ვარგა?
 მეც ასე მირჩევია და ძალას ქეც რომ მინდოდეს, ხომ ვერ დაგატან და ვერა, შენც უნდა მონახო ერთი ყორიფელამდი კაი აფხანაკი. მე თუ დამიჯერებ და მენდობი სწორეთ შენი შესაფერი აფხანაკი მყავს შენდა გამორჩეული, რაეაც ვატყობ შენი აფხანაკობა მასაც უნდა, მარა ზოგიერთსავით ახტაუჯი ქალიშვილი არ არის, წამიყვანე, მიაფხანაკეო, არ გეტყვის, მარა შენ თუ მისცემ წინადადებას, ვიცი ვარს არ გეტყვის, მე რომ ჩაულაპარაკე ასე მითხრა—შენ ხარ საცოლო თუ იგიო, მას თუ უნდებვარ თვითონ იტყვისო.
 ახლა შენ იცი, იმას შენც კარგად იცნობ—ჩემზე უკეთესათ—ერთ ბრიგადაში, შენ ხარ ბრიგადირი და მეორე ბრიგადაში იგი—მეორე ბრიგადის თვალი იგია, სონიე ტაკიძის ქალი, ისე დაფასებულა, თვარა ავი შენ ჩემზე უკეთ იცი, ისე დაფასებულა ისე მოწონებულა, ნამდვილი სტახანოველია, ჩაის კრეფაში პირველია, ციტრუსების მოვლაში ყველას სჯობს, ახალი ბრიგადირია მალე ორდენსაც მიიღებს—პატეგონი და სხვაი საჩუქარი ხომ აქვს, წელიწადში 484 დღეი აქვს გამომუშავებული და ამაზე უკეთეს მზითიან ქალს სად ნახავ?
 პიტნა

„მაშინ, როდესაც მრავალ თავშესაყარ ადგილზე რადიოგადამცემი არ მუშაობს, რადიო გადაცემა სასაფლაოს უბანში შეუფერხებელი ხდება“.

ნახ. ღონისა

„ახლა გო რადიო მუშაობს...
 იწყება ფიქრული პარტიზობა...
 მთიანეთში წაღვი და მაიუჭირათ ხანი
 აბა! დაიწყეთ 'ერთი' 'ორი' 'ერთი' 'ორი'
 ორი წუთის უაფებ მოისპიეთ
 რადიო-აფხარია!“

ვენაცვალე ჩვენს რადიოს,
 მანგს რომ შესწვევებს, მყისვე იწყებს,—
 არა მარტო ცოცხლებს უმღერს—
 თვით მკვდრებსაც კი არ ივიწყებს.

უხსოვთის იუმორი

სასიხარულო უცდოდა

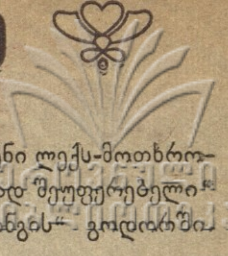
ბერლინი. მსხვილი ფაშისტი მოხელე დგას საწარმოს ალაყაფთან. ეს ესაა დამთავრდა ცვლის მუშაობა. მუშები მიიჩქარიან სახლისკენ. სევდიან, დაღონებულ სახეებს შორის უცბად გამოჩნდა ერთი მხიარული მოლიმარე სახე. ფაშისტიმა მოხელემ შეაჩერა ის.
 — რა გიხარია ასე?—შეეკიოხა ის მუშას.
 — ჩვენ დღეს ხელფასი დაგვირიგეს.
 — მერე რა? შენ ჩვეულებრივზე მეტი მიიღე?
 — სწორედ რომ მეტი მივიღე.
 — რანაირად?
 — სულ უბრალოდ. იმ ფულის მაგიერ, რომელიც ჩემთვის უნდა მოეცათ ნუსხის მიხედვით, შეცდომით მომცეს ის თანხა, რომელსაც ჩვეულებრივ გვიქვითავენ ხოლმე ჯამაგირიდან.

„როტე ფანე“ გერმანიის კომუნისტური პარტიის არალეგალური ორგანო

სიტყვა და საქმე

ჰიტლერმა თავის დროზე ყველას გასაგონად განაცხადა:
 — ბინა, რომელშიაც მე ვცხოვრობ, დარჩა ისეთივე, როგორიც იყო ის მანამდე, ვიდრე ხელისუფლების სათავეში ჩავუდგებოდი და იგი ასეთივე დარჩება ყოველთვის.
 მიუხედავად ამისა, როგორც ვიცი, ჰიტლერი ამჟამად ცხოვრობს ბერტესჰაიდენის მშენიერ სასახლეში.
 ამჟამად ბერლინის მრავალი ათასი მცხოვრები ერთიმეორეს მიმართავს ხოლმე ჰიტლერის შებრუნებული განცხადებით:
 — ჩემი ბინა დარჩა სწორედ ისეთივე ცუდი, როგორიც იყო ის ხელისუფლების სათავეში ჰიტლერის ჩადგომამდე და იგი ასეთივე ცუდი იქნება, ვიდრე ჰიტლერი დარჩება ხელისუფლების სათავეში.

„დეიტზე ფოლკესციტუნგ“
 (ანტიფაშისტური გაზეთი, პარიზი)

გაიცანით

(სოფ. ზოდი, კიათურის რ.)

გაიცანით ნიანგო, სამხარაძე ილია, რწყილს ტყავს ორჯერ გააძრობს ისე გამოქნილია.

სადალაქო გაგვიხსნა და თუ გიგდო ხელშია, ისე დაგჩენს „სიცოცხლე“ იტყვი „განსაცდელშია“.

ხუთ მანეთსაც ავაძრობს ვითომც არაფერია, ნიანგოჯან ამ ყმაწვილს გაგკრათ ჩანგლის წვერია.

ერლევი

შენც უგულო ხარ განაო?

(სოფ. ხიბლარი, სამტრედიის რ.)

ჩვენი კანტორა მოსთქვამდა არ მომივიდა ძილია, კოლთავეჯდომარე კაცადემ გამომიტხარა ძირია,

დამანგრია და დამშალა საქმე ჰქნა ამისთანაო, ამიკრა გუდა ნაბადი სხვა აღვილს გადმიტანაო.

უკვე ექვსი თვე გავიდა თავი არ დამახურაო, ჩემთან თავს მხოლოდ აფარებს ცხოველი მრავალჯურაო.

არ გესმის ჩემი გოდება დადიხარ განდაგანაო,— ყურს რათ არ მიგდებთ კაცადემ, შენც უგულო ხარ განაო?

ხიბლარელი

სხვირაწული

(ძირულა, ცეცხლგამძლე აგურის ქარხანა)

მოლარედ მოგვევლინა ნიორაძე მარო, ამპარტავენობს, გულდილობს— მზის სადარი ვარო.

მუშებს მალლით დაჰყურებს— აწული ცხვირით, შეკითხვებზე ბრაზობს და... წამლაუწუმ ჰყვირის.

დირექციის სიჩუმე არის გასაკვირი, ნიანგოჯან, ისმინე ჩვენი გასაჭირი.

გ-ლა

ანიფქო ქორქაშვილის (შორაპანი) თქვენი ლექსი, რომელიც ეხება სადგურის სასადილოს, ასე იწყება:

„ბორშის“ სუნზე შემორბიან ძაღლები ძუნძულით.

კაცი ველარ ისადილებს თუ არ მისცა პური“...

ჩვენი რჩევაა ისე მოვახერხოთ სადილობა, რომ პურით არ გააძლოთ ძუნძულით შემოსული ძაღლები და როცა მათ უფრო მეტად მოშივთ, იქნებ სასადილოს გამგის კანკებიც იკადრონ.

ოჩოპინტეს... (ბათუმი) თქვენი: „სიმღერა ჩემ თავზე“ ასე ბოლოვდება:

„ეს მუდრევი ჩემი თავი საოხრე და სატიალე. აქეთ-იქით ვაქანე და იქით-აქეთ ვატრიალე. რომ ვერაფერს ველარ გავხდი, მერე კედელს მივახალე“...

ახია მაგისთანა თავზე, იქნებ ასეთი ლექსების „გამოგონება“ ველარ გაბედოს.

გრიბოჯს: (აქვე) იწერებით: ჩემი ლექს-მოთხრობები განყენებულია და იუმორულადაც შეუფერებელი, მარა მაინც გთხოვთ, დამიბეჭდოთ. იმ შემთხვევაში კი თუ არ დაბეჭდავთ, გოდორში მაინც ნულარ მომათავსებთო.. ვასრულებთ თქვენს თხოვნას. თქვენ არ გა-

თავსებთ—სამაგიეროდ თქვენი ლექს-მოთხრობები, როგორც, „იუმორულად შეუფერებელი“ თავისთავად მოთავსდა „ნიანგის“ გოდორში.

ლევარსა დაჩიას. (ჩხარი)

მივიღეთ თქვენი შარადა არ გამოგვადგა არადა.

წყალტუბელ კურკას (გოდოვანი, ქუთაისის რაიონი) ლექსის ბოლოში ასე სწერთ:

„დედაც მიყვარს და ბაბიეც მარა ანიჭკა ყველას ჯობია, გადვეირევი კაცი ნამდვილად თუ მიატყაზა ანიჩკამ ვარი“...

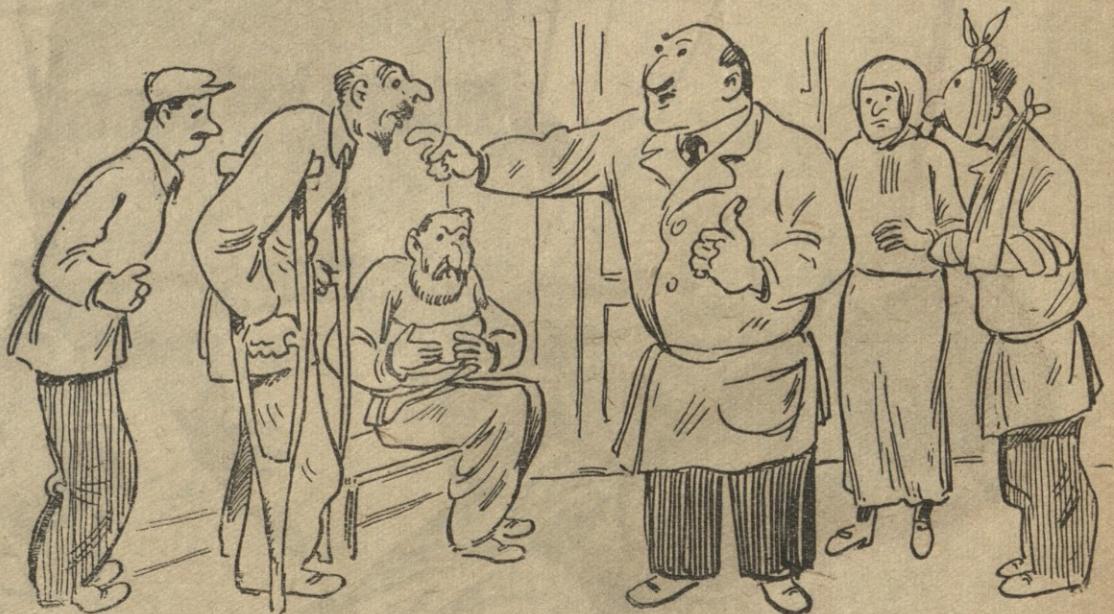
ეგ, შე გასახარელო, ასეთი ლექსის ავტორს რალა გადარევა უნდა?

ონტოფელ ჯაფარას... (აბაშა) თქვენს „აბაშის რანე-რუმეს“ არ ვბეჭდავთ, რადგან ფორმალისტ პოეტების გავლენა ეტყობა. აი მაგალითად, როცა

„პეტრემ ძმარი გააღვინა, პავლეს ღვინო მოკვანძულა, მათემ თხაი დააყვირა, ისიდორემ მოკლა ტურა, ცხენმა თივა გაათავა, მართამ კატას ჟქმითანა, სეფემ რწყილი გაატყავა კუ გადახტა ბუჩქიდანა“...

თქვენი ლექსიც გადახტა... მაგიდიდან— გოდორში.

ახალი მოღა წყაღვებოში

- ექიმო, ნაოფლარი გავცივდი და ჰვალი მაქვს, გამომიწერეთ წამალი.
- მაგას წამალი არ უნდა, რეაქციაა.
- ექიმო თვალი მტკივა...
- რეაქციაა.
- ანგინა მაქვს ექიმო.
- რითი ვერ გაგეთ, წყალტუბოში ავადმყოფობა არ შეიძლება?—არის მხოლოდ მინერალური წყლით გამოწვეული რეაქცია.

29 243

ნანუკი

თბილისის
ბიზნეს-ცენტრი

№ 10

1939. წ.
თბილისი
ბაზ-ბა „კომუნისტის“
ფასი 60.კ.

ძღვეამოსილი საბჭოთა ქვეყნის—
შორითაც ხედავს ფიზიკური თვალი,

ზღვაშიაც მტკიცე ფოლადის კლდედ ღვას—
მტერთა მშურბრავი შედგარა ძალი.